

La princesa Zelda va riure de les creences antiquades –deia ella– del Ravi Xanó, i el va obligar a acompanyar-la a la “chandi”, a la fira de Xungar. L’endemà mateix del seu somni estrany, el Ravi va preparar el cavall i van sortir cap a l’edifici central de la fira, el mercat de la ciutat. Quan van passar per sota de l’arcada d’entrada al recinte, tothom va començar a saludar a la princesa. Els homes acotaven el cap, mentre les dones cridaven d’admiració i respecte.

Allà, hi havia també un encantador de serps, d’aquells que fan aquesta feina per entretenir la gent, a canvi d’unes monedes. La serp ballava al so de la flauta, encantada, com de costum. La mala sort, el destí, la desgràcia, van fer que l’encantador aturés de cop la seva cantarella hipnòtica, en quedar bocabadat davant d’aquella princesa tan bonica, tan finament vestida i enjoiad, que lluïa la millor muntura que es pogués imaginar. La serp que, fins aleshores, ballava distreta i amb ritme, va quedar desencantada de cop. Amb la mala fortuna que l’animal va prendre por, en trobar-se voltejada de tanta gent esverada, amb tant de crit i animació, i al davant d’aquell cavallàs que tenia ben bé a tocar. La reacció animal de la serp va ser la d’atacar de mala manera. Es va esmunyir entre la gent i va acabar per mossegar al pobre cavall Soliman, que no s’ho esperava. A partir d’aquell moment, tot va anar molt ràpid. El cavall, fora de si, va acabar per llençar fora de la sella a la princesa, que va morir en caure contra el terra.

El maharaja, en conèixer la notícia, va quedar molt afectat, amb una pena molt gran dins seu. I també, amb fúria, amb ràbia... fins quedar trastornat, boig, “dilo”. En Jadevindro va fer responsables de la mort de la princesa, al cavall (va dir que era un cavall malcriat i poruc) i al propi Ravi Xanó. Els va castigar durament. I, fins i tot, el cavall va quedar malferit. Un any després d’aquell terrible succés, el maharaja que empitjorava de la seva bogeria va ordenar a tots els rom d’abandonar Xungar i el seu reialme. Si no ho feien –va assegurar– el seu exèrcit els empaitaria fins a fer-los fora del “chim”, del país.

Els rom van agafar por i van començar a abandonar Xungar i el regne. Van decidir viatjar cap als països de la posta del sol. El Ravi Xanó, la nit que fugia amb els seus, va veure l’oportunitat d’endur-se amb ell al castigat cavall Soliman. Qui millor que ell el cuidaria?, es va preguntar a si mateix.